

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 573/2013-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť P. Š., S., zastúpeného advokátom JUDr. J. B., S., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb/54/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. októbra 2013 doručená sťažnosť P. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb/54/2011.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom konania, ktoré začalo v roku 2010.

Prvé „*nemeritórne pojednávanie (po podaní sťažnosti pre prietahy predsedovi súdu) sa uskutočnilo až 8. apríla 2013*“.

Po tomto pojednávaní sa mali účastníci pokúsiť o zmier, ale k mimosúdnej dohode nedošlo, čo bolo oznámené okresnému súdu v júni 2013. Od tohto termínu okresný súd nekonal, aj napriek podanej sťažnosti predsedovi okresného súdu v roku 2012.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vyslovil, že jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo postupom okresného súdu v predmetnom konaní porušené a prikázal okresnému súdu v tejto veci konať bez zbytočných prietahov.

Okrem toho sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 3 000 € a úhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, IV. ÚS 71/05).

Ústavný súd zo sťažnosti a spisu okresného súdu zistil, že napadnuté konanie začalo na základe žaloby sťažovateľa doručenej okresnému súdu 18. augusta 2010. Procesný postup okresného súdu bol najskôr plynulý a sústredený bez prierahov (okresný súd konal o procesných otázkach, napr. nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, vyzval ho na zaplatenie súdneho poplatku, zastavil konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku).

Rozhodovanie o procesných návrhoch, o ktorých je podľa príslušných kódexov (napr. Občianskeho súdneho poriadku) všeobecný súd povinný rozhodnúť ešte pred vlastným prejednaním a rozhodnutím o merite veci, je okolnosťou, na ktorú ústavný súd

prihliadol pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, v ktorej sa namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Táto okolnosť v zásade bráni súdu konať a rozhodnúť vo veci samej, a tým splniť účel tohto základného práva, ktorým je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza fyzická osoba alebo právnická osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (I. ÚS 128/03, II. ÚS 133/03).

Hoci v ďalšom postupe okresného súdu ústavný súd zistil obdobie nečinnosti, a to najmä od 13. marca 2012, keď vyzval právneho zástupcu sťažovateľa na predloženie listinných dôkazov, až do 8. apríla 2013, keď na pojednávaní právny zástupca sťažovateľa i žalovaný zhodne navrhli okresnému súdu pojednávanie odročiť pre účely vyriešenia sporu (zmierom), toto obdobie ústavný súd nepovažuje za neprimerané a také, ktoré by zakladalo opodstatnenosť sťažnosti sťažovateľa, pretože zistená nečinnosť z doterajšej dĺžky namietaného konania nesignalizuje reálnu možnosť zbytočných prietahov v konaní v takom rozsahu a intenzite, ktoré by si vyžadovali prijatie sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoje predchádzajúce rozhodnutia, v ktorých opakovane vyslovil, že „Ojedinelá nečinnosť súdu hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe nemusí ešte zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru“ (I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04). Nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy [čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, IV. ÚS 203/03, III. ÚS 359/08)].

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Cb/54/2011, odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že podľa názoru ústavného súdu okolnosti prípadu nepreukazujú taký rozsah a intenzitu porušenia označených práv, ktoré by si vyžadovali prijatie sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd v závere pripomína, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí sťažovateľ v tejto veci predložil ústavnému súdu novú sťažnosť, a to za predpokladu, že by v ďalšom priebehu napadnutého konania bol okresný súd nečinný alebo v ňom postupoval neefektívne.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2013